

ÚVOD DO TRANSFERU

PROSTŘEDÍ A AKTÉŘI
PRÁVNÍ RÁMEC PRO OBLAST VÝZKUMU A VÝVOJE
PRÁVNÍ RÁMEC TRANSFERU TECHNOLOGIÍ
MANAGEMENT DUŠEVNÍHO VLASTNICTVÍ: PRŮMYSLOVÉ PRÁVO

MATEJ KLIMAN

Absolvent Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Působí jako advokát v advokátní kanceláři Holec, Zuska & Partneři. Zabývá se kromě jiného problematikou veřejné podpory, výzkumu, vývoje a inovací. V dané oblasti přednáší a publikuje odborné články.

ALEŠ VLK

Absolvent oboru sociologie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy a doktorského programu v oblasti veřejné vysokoškolské politiky na Twente Universiteit v Nizozemí. Působil kromě jiného jako poradce v Agentuře Czechinvest a na Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy. V současnosti působí jako ředitel neziskového think tanku TERI (TERTIARY EDUCATION & RESEARCH INSTITUTE) a provozovatel portálu Vědavýzkum.cz. Ve společnosti alevia má na starosti organizaci a facilitaci workshopů a seminářů v oblasti rozvoje lidských zdrojů, vzdělávání, spolupráce VŠ s aplikační sférou, technologického transferu, výzkumu a vývoje atd.

HLAVNÍ AKTÉŘI VVI

HLAVNÍ AKTÉŘI TRANSFERU TECHNOLOGIÍ

Evropská politika hospodářské soutěže je postavena na následujících principech:

- Zákaz společných dohod či praktik mezi podniky, které mohou ovlivnit obchod a bránit či narušovat soutěž na vnitřním trhu,
- Zákaz zneužívání dominantního postavení na vnitřním trhu, pokud to může ovlivnit obchod,
- Preventivní dozor nad fúzemi s evropskou dimenzí, které vedou k tržní dominanci,
- Liberalizace sektorů, které ovládají státem garantované monopoly, například telekomunikace, doprava, energetika,
- **Dohled nad veřejnou podporou poskytovanou členskými státy (státní podpora),**
- Mezinárodní spolupráce.

Pramenem **primárního práva** EU v oblasti hospodářské soutěže je **Smlouva o fungování Evropské unie (SFEU)**¹, ve které je politika hospodářské soutěže promítnuta zejména v článcích 2 a 3 a dále pak v článcích 101 až 109.

HLAVA I

DRUHY A OBLASTI PRÁVOMOCÍ UNIE

Článek 2

1. Svěřují-li v určité oblasti Smlouvy Unii výlučnou pravomoc, může pouze Unie vytvářet a přijímat právně závazné akty a členské státy tak mohou činit pouze tehdy, jsou-li k tomu Uní zmocněny nebo provádějí-li akty Unie.

2. Svěřují-li v určité oblasti Smlouvy Unii pravomoc sdílenou s členskými státy, mohou v této oblasti vytvářet a přijímat právně závazné akty Unie i členské státy. Členské státy vykonávají svou pravomoc v rozsahu, v jakém ji Unie nevykonala. Členské státy opět vykonávají svou pravomoc v rozsahu, v jakém se Unie rozhodla svou pravomoc přestat vykonávat.

3. Členské státy koordinují své hospodářské politiky a politiky zaměstnanosti v souladu s úpravou uvedenou v této smlouvě, k jejímuž stanovení má pravomoc Unie.

4. Unie má v souladu s ustanoveními Smlouvy o Evropské unii pravomoc vymezovat a provádět společnou zahraniční a bezpečnostní politiku včetně postupného vymezení společné obranné politiky.

5. V některých oblastech a za podmínek stanovených Smlouvami má Unie pravomoc provádět činnosti, jimiž podporuje, koordinuje nebo doplňuje činnosti členských států, aniž by přitom v těchto oblastech nahrazovala jejich pravomoc.

Právně závazné akty Unie přijaté na základě ustanovení Smluv, která se týkají těchto oblastí, nesmějí harmonizovat právní předpisy členských států.

6. Rozsah a způsob výkonu pravomocí Unie určují ustanovení Smluv týkající se jednotlivých oblastí.

Článek 3

1. Unie má výlučnou pravomoc v těchto oblastech:

a) celní unie;

b) stanovení pravidel hospodářské soutěže nezbytných pro fungování vnitřního trhu;

c) měnová politika pro členské státy, jejichž měnou je euro;

d) zachování biologických mořských zdrojů v rámci společné rybářské politiky;

e) společná obchodní politika.

2. Ve výlučné pravomoci Unie je rovněž uzavření mezinárodní smlouvy, pokud je její uzavření stanoveno legislativním aktem Unie nebo je nezbytné k tomu, aby Unie mohla vykonávat svou vnitřní pravomoc, nebo pokud její uzavření může ovlivnit společná pravidla či změnit jejich působnost.

¹ Úřední věstník Evropské unie ze dne 9. 5. 2008, C 115/47

Pramenem **sekundárního práva** jsou vedle smluvních aktů (např. mezinárodních smluv, které EU podepsala) zejména jednostranné akty vydané příslušnými orgány EU, které jsou uvedeny v článku 288 SFEU: nařízení, směrnice, rozhodnutí, stanoviska a doporučení. Dále jsou to například sdělení, doporučení a bílé či zelené knihy.

Zásadním a přímo aplikovatelným předpisem je Nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. června, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem² (Nařízení). Tento dokument nahradil Nařízení Komise (ES) č. 800/2008 a vstoupil v platnost 1. 7. 2014.

Evropská komise zveřejnila v červenci 2015 **Průvodce Obecným nařízením o blokových výjimkách**³ (GBER), který vznikl jako reakce na otázky obdržené od členských států při implementaci Nařízení. Materiál poskytuje interpretační vodítka ke článkům 1 až 35, ale není pro Evropskou komisi závazný.

Dalším důležitým dokumentem je Sdělení komise **Rámec pro státní podporu výzkumu, vývoje a inovací (2014/C 198/01) (Rámec)**. Rámec nahradil dosavadní Rámec Společenství pro státní podpory výzkumu, vývoje a inovací (2006/C 323/01). Původní účinnost Rámce měla být od 1. 1. 2014, ale v důsledku zpoždění legislativních prací Rámec účinný až od 1. 7. 2014. Rámec sice není přímo aplikovatelným předpisem, ale je velmi důležitý, protože prezentuje pohled Evropské komise na problematiku posuzování slučitelnosti veřejné podpory s vnitřním trhem v oblasti výzkumu, vývoje a inovací a obsahuje některé zásadní definiční vymezení. Zároveň podává podrobnější výklad situací, kdy podpora poskytovaná výzkumné organizaci či výzkumné infrastruktuře nespadá pod pravidla veřejné podpory. Členské státy měly v případě potřeby uvést existující režimy podpory do souladu s Rámcem do 1. ledna 2015.

Dále existují dokumenty, kterými Evropská komise upřesňuje podmínky aplikace pravidel veřejné podpory. Pro projekty výzkumu, vývoje a inovací jsou důležité infrastrukturní projekty. Těch se týkají takzvané **Analytické formuláře** (Analytical Grids). První formuláře vydala Evropská komise v roce 2012 a nové byly vydány 21. 9. 2015⁴. Jedná se o dokumenty, kterými EK v návaznosti na ostatní vydané právní předpisy poskytuje určitý návod, jak v jednotlivých případech financování infrastruktur postupovat. Infrastruktur výzkumu, vývoje a inovací se týká analytický formulář č. 4., který přináší přehledné a stručné shrnutí problematiky veřejné podpory výzkumných infrastruktur a inovačních klastrů.

Ruku v ruce s tím Komise připravila výkladový dokument zásadní povahy, kterým shrnuje problematiku veřejné podpory jako takové (včetně problematiky financování infrastruktur) s názvem **Sdělení Komise o pojmu státní podpora podle článku 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie**.

² Dokument je znám především pod zkráceným názvem Obecné nařízení o blokových výjimkách – GBER (General Block Exemption Regulation).

³ http://ec.europa.eu/competition/state_aid/legislation/practical_guide_gber_en.pdf

⁴ http://ec.europa.eu/competition/state_aid/studies_reports/state_aid_grids_2015_en.pdf

Rámcem pro státní podporu výzkumu, vývoje a inovací (2014/C 198/01) (Rámcem).

Původní účinnost Rámce měla být od 1. 1. 2014, ale v důsledku zpoždění legislativních prací Rámcem účinný až od 1. 7. 2014. Rámcem sice není přímo aplikovatelným předpisem, ale je velmi důležitý, protože prezentuje pohled Evropské komise na problematiku posuzování slučitelnosti veřejné podpory s vnitřním trhem v oblasti výzkumu, vývoje a inovací a obsahuje některé zásadní definiční vymezení. Zároveň podává podrobnější výklad situací, kdy podpora poskytovaná výzkumné organizaci či výzkumné infrastruktuře nespadá pod pravidla veřejné podpory. Členské státy měly v případě potřeby uvést existující režimy podpory do souladu s Rámcem do 1. ledna 2015.

„organizací pro výzkum a šíření znalostí“ nebo „výzkumnou organizací“ se rozumí subjekt (např. univerzita nebo výzkumný ústav, agentura pro transfer technologií, zprostředkovatel v oblasti inovací, fyzický nebo virtuální spolupracující subjekt zaměřený na výzkum), bez ohledu na jeho právní postavení (zřízený podle veřejného, nebo soukromého práva) nebo způsob financování, jehož hlavním cílem je provádět nezávisle základní výzkum, průmyslový výzkum nebo experimentální vývoj nebo veřejně šířit výsledky těchto činností formou výuky, publikací nebo transferu znalostí. Pokud tento subjekt rovněž vykonává hospodářské činnosti, je třeba pro financování, náklady a příjmy těchto hospodářských činností vést oddělené účetnictví. Podniky, jež mohou uplatňovat rozhodující vliv na takovýto subjekt, např. jako podílníci nebo členové, nesmí mít přednostní přístup k výsledkům, jichž dosáhl;

2.1. Organizace pro výzkum a šíření znalostí a výzkumné infrastruktury jako příjemci státní podpory

17. Organizace pro výzkum a šíření znalostí (dále jen „výzkumné organizace“) a výzkumné infrastruktury jsou příjemci státní podpory, pokud jejich veřejné financování splňuje všechny podmínky čl. 107 odst. 1 Smlouvy. Podle sdělení o pojmu státní podpory a v souladu s judikaturou Soudního dvora musí příjemce splňovat podmínky pro to, aby mohl být považován za podnik, což však nezávisí na jeho právním postavení, tj. zda byl zřízen podle veřejného, nebo soukromého práva, ani na jeho ekonomické povaze, tj. zda usiluje o zisk, či nikoliv. Rozhodujícím faktorem pro uznání příjemce jako podniku je spíše to, zda vykonává hospodářskou činnost spočívající v nabízení výrobků nebo služeb na daném trhu [\(16\)](#).

2.1.1. Veřejné financování nehopodářských činností

18. Pokud tentýž subjekt provádí činnosti jak hospodářské, tak nehopodářské povahy, pak se nebude na veřejné financování nehopodářských činností vztahovat čl. 107 odst. 1 Smlouvy, lze-li v zájmu účinného zabránění křížovému subvencování hospodářských činností jasně oddělit oba uvedené druhy činností, jakož i příslušné náklady, financování a příjmy. Dokladem o náležitém rozdělení nákladů, financování a příjmů mohou být roční finanční výkazy příslušného subjektu.

19. Komise má za to, že nehopodářské povahy jsou obecně tyto činnosti:

a) primární činnosti výzkumných organizací a výzkumných infrastruktur, zejména:

—vzdělávání s cílem zvýšit počty a zlepšit kvalifikaci lidských zdrojů. V souladu s judikaturou [\(17\)](#) a rozhodovací praxí Komise [\(18\)](#) a podle sdělení o pojmu státní podpory a sdělení o službách obecného hospodářského zájmu [\(19\)](#) se za nehopodářskou činnost považuje veřejné vzdělávání organizované v rámci státního vzdělávacího systému, jež je z velké části nebo zcela financováno ze státních prostředků a je státem kontrolováno [\(20\)](#),

—nezávislý VaV s cílem získat nové poznatky a lépe pochopit dané téma, včetně kooperativního VaV, pokud je spolupráce, do níž je výzkumná organizace nebo výzkumná infrastruktura zapojena, účinná [\(21\)](#),

—veřejné šíření výsledků výzkumu na nevýlučném a nediskriminačním základě, například prostřednictvím výuky, databází s otevřeným přístupem, veřejně přístupných publikací či otevřeného softwaru;

b) činnosti v rámci transferu znalostí, pokud jsou prováděny buď výzkumnou organizací nebo výzkumnou infrastrukturou (včetně jejich oddělení či poboček), nebo společně s dalšími takovými subjekty či jejich jménem a pokud se veškerý zisk z těchto činností znovu investuje do primárních činností výzkumné organizace nebo výzkumné infrastruktury. Nehopodářská povaha těchto činností zůstává zachována i v případě svěřeni dodávek odpovídajících služeb třetím stranám prostřednictvím otevřeného zadávacího řízení.

20. Je-li výzkumná organizace nebo výzkumná infrastruktura využívána pro hospodářské i nehopodářské činnosti, vztahují se na veřejné financování pravidla státní podpory pouze tehdy, pokud toto financování pokrývá náklady spojené s hospodářskými činnostmi [\(22\)](#). Je-li výzkumná organizace nebo výzkumná infrastruktura využívána téměř výhradně pro nehopodářskou činnost, může její financování zcela spadat mimo působnost pravidel státní podpory za předpokladu, že její hospodářské využití je čistě vedlejší, tj. jedná se o činnost, která přímo souvisí s provozem výzkumné organizace nebo výzkumné infrastruktury a je pro její provoz nezbytná či je neoddělitelně spojena s jejím hlavním nehopodářským využitím a je omezena co do rozsahu. Pro účely tohoto rámce bude podle Komise tato podmínka splněna v případě, že pro hospodářské činnosti budou využívány naprosto stejné vstupy (např. materiál, zařízení, pracovní síla a fixní kapitál) jako u nehopodářských činností a kapacita přidělená každý rok na tyto hospodářské činnosti nepřesáhne 20 % celkové roční kapacity daného subjektu.

Orgány a pravomoci na úrovni EU

Vzhledem k povaze předpisů regulujících oblast veřejné podpory je důležité postavení **jednotlivých orgánů** a rozsah jejich pravomocí.

Jak bylo již zmíněno výše, základní roli v oblasti veřejné podpory hrají ve smyslu článku 107 – 109 SFEU **Evropská komise a Rada EU, potažmo Evropský parlament**. V rámci Evropské komise spadá problematika hospodářské soutěže včetně veřejné podpory do gesce **Generálního ředitelství pro hospodářskou soutěž**⁵, které je její součástí. Velmi významná role přísluší také **Soudnímu dvoru Evropské unie** (SDEU), jehož judikatura je pramenem subsidiárního práva a pomáhá překlenout oblasti, které nejsou pokryté primárním a sekundárním právem.

Kompetence v oblasti veřejné podpory má i **Evropský účetní dvůr** jako nezávislý externí auditor EU chránící zájmy daňových poplatníků EU tím, že dohlíží na způsob, jakým Komise spravuje unijní rozpočet. Tím, že je oprávněn kontrolovat osoby a organizace, které hospodaří s prostředky EU, je povinen zjišťovat a upozorňovat na případy porušení předpisů při nakládání s prostředky EU včetně případů zjištěné nedovolené veřejné podpory.

⁵ Directorate-General for Competition
www.alevia.cz

Veřejná podpora a Česká republika

V České republice je výkonem koordinační, poradenské, konzultační a monitorující činnosti v oblasti veřejné podpory (s výjimkou zemědělství a rybolovu) pověřen **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže⁶ (ÚOHS)**. V rámci své činnosti ÚOHS vydal shrnující materiál k modernizaci veřejné podpory⁷ a také doporučení pro poskytovatele při administraci veřejné podpory poskytované dle obecného nařízení o blokových výjimkách⁸.

Oblasti veřejné podpory se z důvodu přímé závaznosti aktů na úrovni EU týká pouze několik **českých norem**. Jedná se především o zákon č. 2015/2004 Sb., o úpravě některých vztahů v oblasti veřejné podpory a o změně zákona o podpoře výzkumu a vývoje⁹. Tento zákon upravuje výkon státní správy v oblasti veřejné podpory v České republice, práva a povinnosti poskytovatelů a příjemců veřejné podpory a podpory malého rozsahu¹⁰ a v neposlední řadě součinnost mezi Českou republikou a Evropskou komisí (EK).

Druhým předpisem je zákon č. 319/2006 Sb., o některých opatřeních ke zprůhlednění finančních vztahů v oblasti veřejné podpory a o změně zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Předpis upravuje evidenční povinnosti v souvislosti s veřejnou podporou u osob ovládaných subjekty veřejné správy. Podrobnosti o evidenci podpor malého rozsahu stanoví vyhláška č. 465/2009 o údajích zaznamenávaných do centrálního registru podpor malého rozsahu.

Úloha **soudů ČR** v oblasti veřejné podpory je obecně vymezena v **Oznámení Komise o prosazování právní úpravy státní podpory vnitrostátními soudy¹¹ (Oznámení Komise)**. Dle EK je jednou z nejdůležitějších úloh vnitrostátních soudů v oblasti veřejné podpory ochrana individuálních práv dotčených stran - soutěžitelů (např. konkurentů příjemce podpory).

Základní úloha, kterou v této souvislosti hrají vnitrostátní soudy, vyplývá ze skutečnosti, že vlastní pravomoci Komise chránit soutěžitele a ostatní třetí strany před protiprávní podporou jsou omezené. Komise nemůže přijmout konečné rozhodnutí nařizující navrácení podpory pouze z toho důvodu, že podpora nebyla oznámena podle čl. 88 odst. 3 Smlouvy o ES¹². Komise proto musí provést úplné posouzení slučitelnosti podpory bez ohledu na to, zda byla či nebyla splněna povinnost pozastavení. Toto posouzení může být časově náročné a pravomoci Komise vydat předběžné příkazy k navrácení podpory podléhají velmi přísným zákonným požadavkům.

V důsledku toho poskytují žaloby u vnitrostátních soudů soutěžitelům a ostatním třetím stranám dotčeným protiprávní státní podporou významný prostředek nápravy. Vnitrostátní soudy mohou nařídit zejména tato opatření:

- zamezení vyplacení protiprávní podpory;
- navrácení protiprávní podpory (bez ohledu na slučitelnost);
- uhrazení úroků z protiprávní podpory;
- náhradu škody pro soutěžitele a ostatní třetí strany; a
- předběžná opatření týkající se protiprávní podpory.¹³

⁶ <http://www.uohs.cz/cs/verejna-podpora.html>

⁷ <http://www.uohs.cz/cs/verejna-podpora/modernizace-pravidel-verejne-podpory.html>

⁸ <http://www.uohs.cz/cs/verejna-podpora/manualy-metodiky-a-dalsi-dokumenty.html>

⁹ Tento právní předpis nahradil zákon č. 59/2000 Sb., o veřejné podpoře.

¹⁰ Podpora de minimis

¹¹ Sdělení Komise č. 2009/C 85/01

¹² Odkaz na původní číslování SES - nově článek 108 odst. 3 SFEU

¹³ Bod 25 a 26 Oznámení Komise

Úlohu vnitrostátních soudů v oblasti veřejné podpory vyjádřil i Nejvyšší soud ČR ve svém usnesení sp. zn. 23 Cdo 1341/2012 ze dne 25. 6. 2014, když konstatoval, že vnitrostátní soud má pravomoc posuzovat v řízení, zda se jedná o veřejnou podporu a zda na takovou podporu dopadá některá z výjimek, tj. zda je takovou podporu nutné před jejím poskytnutím oznamovat. Pokud dospěje k závěru, že došlo k porušení oznamovací povinnosti, je povinen chránit práva třetích osob, která byla řádným neoznámením dotčena. Pokud naopak dospěje k závěru, že se nejedná o veřejnou podporu, či že nebylo nutné takovou podporu oznamovat, žalobu zamítne.

KDO A PROČ JE VÝZKUMNÁ ORGANIZACE / VÝZKUMNÁ INFRASTRUKTURA

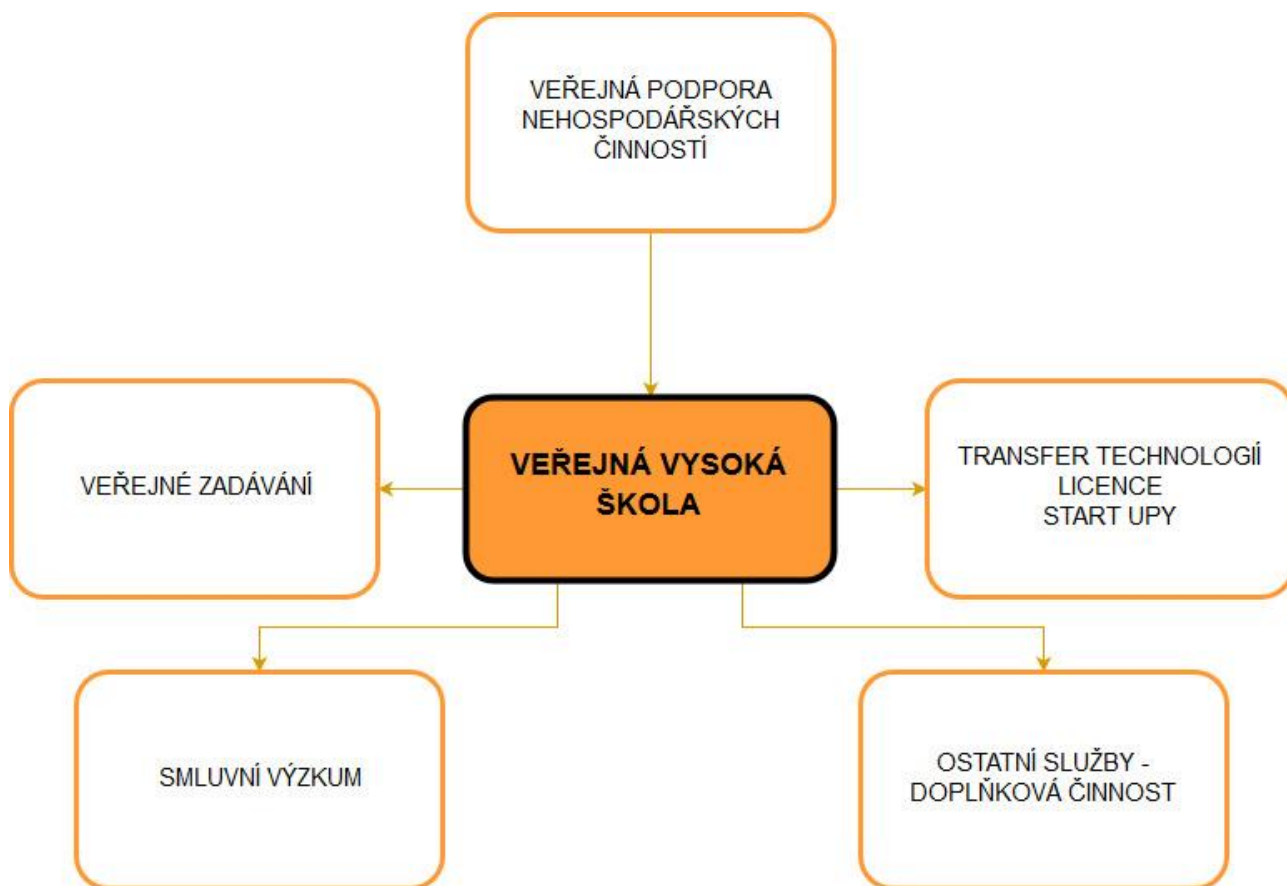
„organizací pro výzkum a šíření znalostí“ nebo „výzkumnou organizací“ se rozumí subjekt (např. univerzita nebo výzkumný ústav, agentura pro transfer technologií, zprostředkovatel v oblasti inovací, fyzický nebo virtuální spolupracující subjekt zaměřený na výzkum), bez ohledu na jeho právní postavení (zřízený podle veřejného, nebo soukromého práva) nebo způsob financování, jehož hlavním cílem je provádět nezávisle základní výzkum, průmyslový výzkum nebo experimentální vývoj nebo veřejně šířit výsledky těchto činností formou výuky, publikací nebo transferu znalostí. Pokud tento subjekt rovněž vykonává hospodářské činnosti, je třeba pro financování, náklady a příjmy těchto hospodářských činností vést oddělené účetnictví. Podniky, jež mohou uplatňovat rozhodující vliv na takovýto subjekt, např. jako podílníci nebo členové, nesmí mít přednostní přístup k výsledkům, jichž dosáhl;

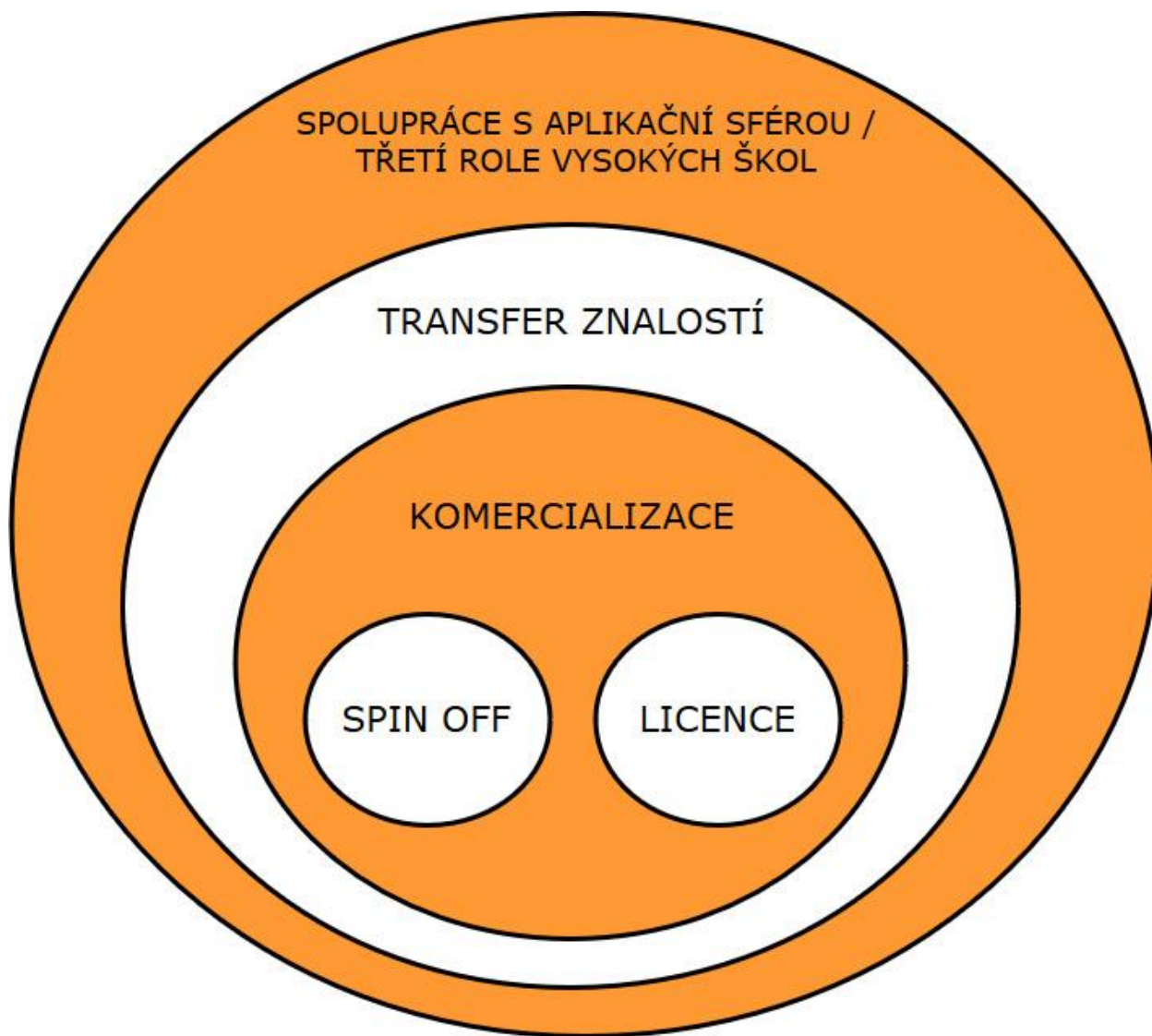
„výzkumnou infrastrukturou“ se rozumí zařízení, zdroje a související služby, které vědecká obec využívá k provádění výzkumu v příslušných oborech, zahrnující vědecké vybavení a výzkumný materiál, zdroje založené na znalostech, např. sbírky, archivy a strukturované vědecké informace, infrastruktury informačních a komunikačních technologií, např. síť GRID, počítačové a programové vybavení, komunikační prostředky, jakož i veškeré další prvky jedinečné povahy, které jsou nezbytné k provádění výzkumu. Tyto infrastruktury se mohou nacházet na jednom místě nebo mohou být „rozmístěny“ v rámci sítě (organizovaná síť zdrojů).

Nařízení vlády č. 160/2017 ze dne 3. 5. 2017 o sbírce listin seznamu výzkumných organizací a způsobu vykazování příjmů z transferu znalostí

PROČ A JAK DĚLÍME NA HOSPODÁŘSKÉ A NEHOSPODÁŘSKÉ ČINNOSTI

V ČEM A V JAKÉM ROZSAHU MŮŽE VÝZKUMNÁ ORGANIZACE PODNIKAT

SPOLUPRÁCE MEZI FIRMOU A VÝZKUMNOU ORGANIZACÍ

PŘÍKLADY KATEGORIZACE SPOLUPRÁCE

- RESEARCH-BASED SERVICES
- EXPLOITATION OF EXISTING KNOWLEDGE (PATENTS, COPYRIGHT, CONSULTANCY)
- PEOPLE BASED MOBILITY AND EXCHANGE SCHEMES
- SPIN-OFFS AND FORMING NEW COMPANIES

(CHARLES & HOWELLS, 1992)

- COLLABORATION IN R&D (JOINT ACTIVITIES, CONTRACT RESEARCH, CONSULTING)
- PERSONNEL MOBILITY
- TRAINING AND EDUCATION
- COMMERCIALIZATION OF R&D RESEARCH (LICENSING, PATENTS, START-UPS)
- INFORMAL NETWORKS

(TECHNOPOLIS, 2010)

Transferem znalostí se rozumí proces, jehož cílem je získávání, shromažďování a sdílení explicitních a implicitních znalostí včetně dovedností a kompetencí v hospodářských i nehospodářských činnostech, jako jsou spolupráce při výzkumu, poradenství, poskytování licencí, zakládání společností typu spin-off, publikace a mobilita výzkumných pracovníků a dalších osob, jež se podílejí na těchto činnostech. Kromě vědeckých a technických poznatků zahrnuje také jiné druhy znalostí, např. znalosti, jež se týkají používání norem a právních předpisů, v nichž jsou tyto normy obsaženy, znalosti podmínek reálného provozního prostředí a způsobů organizačních inovací, jakož i řízení znalostí v souvislosti s určováním, získáváním, zabezpečením, ochranou a využíváním nemotného majetku.

Zdroj: SDĚLENÍ KOMISE: Rámcem pro státní podporu výzkumu, vývoje a inovací (2014/C 198/01)

Komericializace výsledků výzkumu a vývoje (VaV) se v užším slova smyslu rozumí jejich uplatnění v praxi výměnou za finanční nebo jinou kompenzaci. Může k tomu docházet licencováním, převodem výsledku, vytvářením nových společností (např. spin-off firmy) za účelem uplatnění výsledku či navázáním spolupráce na dalším vývoji výsledku (např. smluvní výzkum).

Zdroj: Průvodce problematikou komercializace výsledků výzkumu a vývoje, Guide projektu EF-TRANS (2012)

SMLUVNÍ VÝZKUM, NABÍDKA SLUŽEB

Výzkum jménem podniků (smluvní výzkum nebo výzkumné služby)

Pokud je výzkumná organizace nebo výzkumná infrastruktura využívána k provádění smluvního výzkumu nebo poskytování výzkumné služby určitému podniku, který obvykle stanoví podmínky smlouvy, vlastní výsledky výzkumných činností a nese riziko neúspěchu, nebude na tento podnik v případě, že výzkumná organizace nebo výzkumná infrastruktura obdrží za své služby přiměřenou odměnu, zpravidla převedena žádná státní podpora. Jedná se zejména o situace, kdy je splněna jedna z následujících podmínek:

- výzkumná organizace nebo výzkumná infrastruktura poskytuje danou výzkumnou službu nebo provádí smluvní výzkum za tržní cenu (2), nebo nelze-li určit tržní cenu, výzkumná organizace nebo výzkumná infrastruktura poskytuje danou výzkumnou službu nebo provádí smluvní výzkum za cenu, která:
- odráží plné náklady služby a obecně zahrnuje marži stanovenou podle marží, jež obvykle uplatňují podniky působící v odvětví dotčené služby, nebo je výsledkem jednání za obvyklých tržních podmínek, pokud výzkumná organizace nebo výzkumná infrastruktura coby dodavatel služby v jednání usiluje o to, aby při uzavření smlouvy dosáhla maximálního hospodářského prospěchu, a pokryje alespoň své mezní náklady.

Pokud si výzkumná organizace nebo výzkumná infrastruktura ponechá vlastnictví práv duševního vlastnictví nebo příslušná přístupová práva, lze jejich tržní hodnotu odečíst od ceny, jež má být zaplacená za dotčené služby.

PROJEKTY VE SPOLUPRÁCI

Spolupráce s podniky

Má se za to, že projekt je realizován prostřednictvím účinné spolupráce, pokud alespoň dvě nezávislé strany sledují společný cíl na základě dělby práce, společně stanoví rozsah projektu, podílejí se na jeho koncipování, přispívají k jeho provádění a sdílejí finanční, technologická, vědecká a jiná rizika projektu, jakož i jeho výsledky. Náklady na projekt může nést v plné výši jedna či více stran a tím zbavit ostatní strany jejich finančních rizik. Podmínky projektu spolupráce, zejména co se týče příspěvků na jeho náklady, sdílení rizik a výsledků, šíření výsledků, přístupu k právům duševního vlastnictví a pravidel pro přidělení těchto práv, je třeba stanovit před zahájením projektu. Za formy spolupráce **nejsou považovány smluvní výzkum a poskytování výzkumných služeb**.

Jsou-li projekty spolupráce prováděny společně podniky a výzkumnými organizacemi nebo výzkumnými infrastrukturami, má Komise za to, že zúčastněným podnikům není prostřednictvím těchto subjektů kvůli příznivým podmínkám spolupráce poskytnuta nepřímá státní podpora, pokud je splněna jedna z následujících podmínek:

- zúčastněné podniky hradí v plné výši náklady projektu, nebo
- výsledky spolupráce, které nemají za následek vznik práv duševního vlastnictví, lze veřejně šířit a práva duševního vlastnictví vzniklá z činností výzkumných organizací nebo výzkumných infrastruktur plně náleží těmto subjektům, nebo práva duševního vlastnictví vzniklá z projektu, jakož i související přístupová práva jsou mezi různé spolupracující partnerské subjekty rozdělena tak, aby byly náležitě zohledněny jejich pracovní oblasti, příspěvky a příslušné zájmy, nebo výzkumné organizace nebo výzkumné infrastruktury obdrží za práva duševního vlastnictví, jež vznikla v důsledku jejich činností a jsou postoupena zúčastněným podnikům nebo k nimž získaly zúčastněné podniky přístupová práva, náhradu odpovídající tržní ceně. Od této náhrady lze odečíst absolutní výši hodnoty veškerých finančních či nefinančních příspěvků zúčastněných podniků na náklady činností výzkumných organizací nebo výzkumných infrastruktur, jež měly za následek vznik dotčených práv duševního vlastnictví.

Pro účely bodu 28 písm. d) bude mít Komise za to, že obdržená náhrada odpovídá tržní ceně, pokud dotčeným výzkumným organizacím nebo výzkumným infrastrukturám umožňuje požívat všech hospodářských výhod spojených s těmito právy, za předpokladu, že je splněna jedna z následujících podmínek:

- výše náhrady byla stanovena na základě prodeje v rámci otevřeného, transparentního a nediskriminačního soutěžního řízení, nebo
- nezávislý odborný odhad potvrdí, že výše náhrady je rovna tržní ceně nebo vyšší, nebo výzkumná organizace nebo výzkumná infrastruktura může jakožto prodávající prokázat, že náhradu fakticky sjednala za obvyklých tržních podmínek tak, aby při uzavření smlouvy dosáhla maximálního hospodářského prospěchu, s přihlédnutím ke svým statutárním cílům, nebo spolupracující podnik má na základě dohody o spolupráci právo prvního odmítnutí k právům duševního vlastnictví vzniklým z činnosti spolupracujících výzkumných organizací nebo výzkumných infrastruktur a tyto subjekty mají reciproční právo vyžádat si ekonomicky výhodnější nabídky od třetích stran, tak aby byl spolupracující podnik nucen svou nabídku náležitým způsobem upravit.

Pokud není splněna žádná z podmínek v bodě 28, bude se celá hodnota příspěvku výzkumných organizací nebo výzkumných infrastruktur na projekt považovat za výhodu pro spolupracující podniky, na kterou se vztahují pravidla státní podpory.

VÝŇATEK Z KNIHY „CHRÁNIT/NECHRÁNIT, to je otázka“ (Karel Čada)**10.2 Licenční smlouva**

Licenční smlouva je dobrým a historicky ověřeným právním nástrojem pro rychlé, kvalifikované, spravedlivé a bezpečné užívání poznatků, které jsou transferovány od jejich vlastníků k uživatelům, kteří je mohou úspěšně uplatnit na trhu. Úspěch v aktivní licenční politice, tedy v úplatném přivolování k užití vlastních poznatků třetím osobám, vyžaduje splnění řady podmínek. Jednou z nich je především dostatečně široký fond kvalitních řešení, pokud možno dobře zajištěný kvalitní průmyslověprávní ochranou. Nejedná se tedy pouze o množství patentů a vzorů, ale o ochranu skutečné podstaty řešení, o které je na trhu zájem. Další podmínkou úspěšné licenční politiky je odborné zvládnutí licenčního procesu, které k úspěchu vyžaduje kromě profesionální odborné péče ještě rozhodnost a aktivní podporu od vedení obchodních společností, výzkumných ústavů či vysokých škol.

V České republice je dlouhodobě udělováno českým přihlašovatelům jen něco kolem 300 patentů ročně, v rámci Evropského patentového úřadu překročili čeští přihlašovatelé teprve v roce 2008 stovku patentových přihlášek. Podobná situace je v případě mezinárodních patentových přihlášek prostřednictvím smlouvy PCT. K tomu sice můžeme se řadou výhrad přičíst více než jeden tisíc pět set ročně zapsaných užitečných vzorů, ale ani tak nejde o počty, které by mohly snést srovnání s vyspělým světem – nejsou skutečným odrazem vzdělanosti, vyspělosti a výkonnosti práce naší vědecké a technické sféry.

Ještě horší je zatím situace u reálně poskytovaných patentově chráněných technických řešení jejich majiteli ve prospěch využívajících subjektů prostřednictvím licenčních smluv. Úřad průmyslového vlastnictví ČR vykazuje ročně jen několik málo desítek zapsaných licenčních smluv k patentům, užitečným a průmyslovým vzorům. Jejich počty stagnují a zahrnují i licenční smlouvy k předmětům, které jsou v majetku zahraničních subjektů. Statistický úřad vykazoval například v roce 2009 celkem 267 platných patentových licencí s celkovými příjmy 1 152 mil. Kč, přičemž nové patentové licence uzavřené v roce 2009 přinesly 6,5 mil. Kč a průměrně představovaly inkaso 120 tis. Kč na jednu nově uzavřenou patentovou licenci.

Uvedené statistické údaje naznačují, že trh s technickými poznatků na našich územích nevzkvétá, a z toho lze odvodit, že i zkušenosti specialistů s licenčními obchody jsou až na výjimky spíše malé. To vede k uzavírání licenčních smluv pouze na základě jakýchsi obecně doporučených vzorů a návodů, často neúplných, bez promyšlených strategických záměrů, které mnohé významné okolnosti opomíjejí, a u jiných se později zjišťuje, že jsou nejasné nebo dokonce v rozporu s obvyklými a historicky ověřenými postupy.

Dále uvedené podrobnější pasáže se zabývají s ohledem na zaměření této publikace především licenčními smlouvami k předmětům průmyslověprávně chráněným, tedy jinak řečeno k technickým řešením. Na druhou stranu je třeba uvést, že licenční smlouvy k dílům chráněným autorským zákonem jsou podrobněji upraveny v autorském zákoně. Protože jejich předmět i právní úprava jsou odlišné, je jim věnován samostatný oddíl v závěrečné části kapitoly o licenčních smlouvách.

Právní povaha licenční smlouvy není dosud zcela jednoznačně vyjasněna. Latinské slovo „licence“ znamená dovolit – licenční smlouvou tedy dovoluje oprávněná osoba užití předmětu licence. Takové dovolení může poskytnout pouze osoba, které z nějakého právního titulu náleží výlučné dispoziční

právo, tedy právo s předmětem smlouvy výlučně nakládat, a na druhé straně právo záповědní, které umožňuje oprávněné osobě užívání předmětu zakázat. Z hlediska obsahu licenčních smluv teorie často hledá připodobnění obsahu licenčních smluv některým smlouvám, které jsou právně upraveny podrobněji. Lze tak nalézt důvody pro závěr, že jde o smlouvu podobnou smlouvě kupní či nájemní, ale nakonec teorie vychází zpravidla z toho, že se jedná o smlouvu zvláštního druhu.

Snaha o teoretické řešení souvisejících otázek naráží na praktické potíže. Velmi často je totiž za licenční smlouvu označována smlouva, která kromě otázek zabývajících se přivolením k užití díla nebo právně chráněného technického řešení se zabývá i řadou dalších otázek, jejichž právní povaha je odlišná. Jde například o prodej surovin nebo důležitých dílů, pronájem výrobních či laboratorních zařízení nebo poskytnutí zejména technických služeb, které přesahují povinnosti poskytovatele licence. Tím se z takové smlouvy stává smlouva smíšená zahrnující několik typů smluv, přičemž každý z těchto typů musí být posuzován samostatně podle jeho právní povahy. Tento problém by mohl být usnadněn uzavíráním samostatných smluv pro každý typ odlišných vztahů, ale i toto řešení vykazuje praktické potíže, neboť jejich předměty jsou věcně až příliš vzájemně svázány.

SPIN OFF SPOLEČNOSTI

DEFINICE SPIN OFF SPOLEČNOSTÍ:

CzechInvest: „Firma, která využívá hmotného či nehmotného majetku jiného právního subjektu k zahájení svého podnikání.“ (CzechInvest)

Metodický pokyn CTT MU: „Společnost vzniklá odštěpením z výzkumné organizace typu univerzity nebo výzkumného ústavu.“

Wikipedia: „A research spin-off is a company that falls into at least one of the four following categories:

1. Companies that have an Equity investment from a national library or university.
2. Companies that license technology from a public research institute or university.
3. Companies that consider a university or public sector employee to have been a founder.
4. Companies that have been established directly by a public research institution.“

University spin-offs transform technological inventions developed from university research that are likely to remain unexploited otherwise.[1] As such, university spin-offs are a subcategory of research spin-offs. Prominent examples of university spin-offs are Genentech, Crucell, Lycos and Plastic Logic. In most countries, universities can claim the intellectual property (IP) rights on technologies developed in their laboratories. This IP typically draws on patents or, in exceptional cases, copyrights. Therefore, the process of establishing the spin-off as a new corporation involves transferring the IP to the new corporation or giving the latter a license on this IP.

OCHRANA DUŠEVNÍHO VLASTNICTVÍ

- CO JE VŠE DUŠEVNÍ VLASTNICTVÍ
- JAK HO MŮŽEME CHRÁNIT
- AUTORSKOPRÁVNÍ VERSUS PRŮMYSLOVĚPRÁVNÍ OCHRANA
- REGISTROVANÁ VERSUS NEREGISTROVANÁ OCHRANA

PŘEHLED ZÁKLADNÍCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Zákon č. 14/1993 Sb., o opatřeních na ochranu průmyslového vlastnictví, v platném znění

Zákon č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, v platném znění

Vyhláška č. 550/1990 Sb., o řízení ve věcech vynálezů a průmyslových vzorů, v platném znění

Zákon č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, v platném znění

Zákon č. 452/2001 Sb., o ochraně označení původu a zeměpisných označení, v platném znění

Zákon č. 529/1991 Sb., o ochraně topografií polovodičových výrobků, v platném znění

Zákon č. 417/2004 Sb., o patentových zástupcích, v platném znění

Zákon č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů, v platném znění

Zákon č. 408/2000 Sb., o ochraně práv k odrůdám rostlin, v platném znění

Zákon č. 206/2000 Sb., o ochraně biotechnologických vynálezů, v platném znění

Zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, v platném znění

Vyhláška č. 97/2004 Sb., k provedení zákona o ochranných známkách, v platném znění

Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění

Zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském a právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), v platném znění.

Zákon č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví), v platném znění

Zákon 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech),
v platném znění

Vyhláška č. 97/2004 Sb., k provedení zákona o ochranných známkách, v platném znění

PŘEHLED ZÁKLADNÍCH MEZINÁRODNÍCH SMLUV

[Úmluva o zřízení Světové organizace duševního vlastnictví](#)

podepsaná ve Stockholmu dne 14. 7. 1967, změněná dne 2.10.1979 (vyhl. č. 69/1975 Sb. ve znění vyhl. č. 80/1985 Sb.)

[Pařížská úmluva na ochranu průmyslového vlastnictví \(Pařížská unijní úmluva\)](#)

ze dne 20.3.1883, revidovaná v Bruselu dne 14.12.1900, ve Washingtonu dne 2.6.1911, ve Haagu dne 6.11.1925, v Londýně dne 2.6.1934, v Lisabonu dne 31.10.1958 a ve Stockholmu dne 14.7.1967 a změněná dne 2.10.1979 (vyhl. č. 64/1967 Sb., ve znění vyhl. č. 81/1985 Sb.)

[Madridská dohoda o potlačování falešných nebo klamavých údajů o původu zboží](#)

ze dne 14. 4. 1891, revidovaná ve Washingtonu dne 2.6.1911, v Haagu dne 6.11.1925, v Londýně 2.6.1934 a v Lisabonu dne 31.10.1958 (vyhl. č. 64/1963 Sb.)

[Madridská dohoda o mezinárodním zápisu továrních nebo obchodních známek](#)

ze dne 14. 4. 1891, revidovaná v Bruselu dne 14.12.1900, ve Washingtonu dne 2.6.1911, v Haagu dne 6.11.1925, v Londýně dne 2.6.1934, v Nice dne 15.6.1957 a ve Stockholmu dne 14.7.1967 a změněná v roce 1979 (vyhl. č. 65/1975 Sb., ve znění vyhl. č. 78/1985 Sb.)

[Protokol k Madridské dohodě o mezinárodním zápisu ochranných známek](#)

sjednaný v Madridu dne 27.6.1989 (sděl. č. 248/1996 Sb.)

[Smlouva o známkovém právu \(TLT\)](#)

sjednaná v Ženevě dne 27.10.1994 (sděl. č. 199/1996 Sb.)

[Smlouva o patentové spolupráci \(PCT\)](#)

přijata ve Washingtonu dne 19.6.1970, změněná dne 28.9.1979, dne 3.2.1984 a dne 3.10.2001 (sděl. č. 296/1991 Sb. ve znění pozdějších změn)

[Lisabonská dohoda na ochranu označení původu a o jejich mezinárodním zápisu](#)

ze dne 31.10.1958, revidovaná ve Stockholmu dne 14.7.1967, změněná dne 28.9.1979 (vyhl. č. 67/1975 Sb., ve znění vyhl. č. 79/1985 Sb.)

[Niceská dohoda o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek](#)

ze dne 15.6.1957, revidovaná ve Stockholmu dne 14.7.1967 a v Ženevě dne 13.5.1977, změněná dne 2.10.1979 (vyhl. č. 118/1979 Sb., ve znění vyhl. č. 77/1985 Sb.)

[Budapeštská smlouva o mezinárodním uznávání uložení mikroorganismů k účelům patentového třídění](#)

přijata na Budapeštské diplomatické konferenci dne 28.4.1979, změněná v roce 1980 (vyhl. č. 212/1989 Sb.)

[Štrasburská dohoda o mezinárodním patentovém třídění](#)

ze dne 24.3.1971, změněná dne 28.9.1979 (vyhl. č. 110/1978 Sb., ve znění vyhl. č. 86/1985 Sb.)

[Locarnská dohoda o zřízení mezinárodního třídění průmyslových vzorů a modelů](#)

podepsaná v Locarnu dne 8.10.1968 a změněná dne 28.9.1979 (vyhl.č. 28/1981 Sb., ve znění vyhl.č. 85/1985 Sb.)

[Haagská dohoda o mezinárodním přihlašování průmyslových vzorů a modelů](#)

ze dne 6.11.1925, revidovaná v Londýně dne 2.6.1934 a v Haagu dne 28.11.1960

[Ženevský akt Haagské dohody o mezinárodním zápisu průmyslových vzorů](#)

přijatý v Ženevě dne 2.7.1999

[Vídeňská dohoda o zřízení mezinárodního třídění obrazových prvků ochranných známek](#)

přijatá ve Vídni dne 12.6.1973 a doplněná dne 1.10.1985

[Smlouva o ochraně duševního vlastnictví u integrovaných obvodů](#)

přijatá ve Washingtonu dne 26.5.1989

[Smlouva o patentovém právu \(PLT\)](#)

přijatá v Ženevě dne 1.6.2000

PATENTOVÉ ÚŘADY A ORGANIZACE

Úřad průmyslového vlastnictví

Úřad průmyslového vlastnictví je ústředním orgánem státní správy České republiky na ochranu průmyslového vlastnictví. V jeho čele je předseda jmenovaný vládou. Historie Úřadu sahá až do roku 1919, kdy byl založen Patentní úřad v Praze, a to zákonem č. 305/1919 Sb. ze dne 27. května 1919. Současně se zřízením Patentního úřadu byl ustanoven Patentní soud. Řízení o ochranných známkách probíhalo až do 1. ledna 1950 před obchodními a živnostenskými komorami, a před ministerstvem průmyslu. Odvolacím orgánem ve druhém stupni byl Nejvyšší soud. K 1. dubnu 1952 byl zřízen Úřad pro vynálezy a zlepšovací náměty, později Úřad pro vynálezy, resp. Státní úřad pro vynálezy a normalizaci. Po několika dalších etapách vývoje vzniká v rámci rozdělení bývalého Československa Úřad průmyslového vlastnictví České republiky.

Dnešní Úřad průmyslového vlastnictví je zřízen zákonem č. 21/1993 Sb. jako ústřední orgán státní správy České republiky. V souladu s působností stanovenou zákonem č. 14/1993 Sb., v platném znění, o opatřeních na ochranu průmyslového vlastnictví, plní zejména funkci patentového a známkového úřadu, přičemž rozhoduje v rámci správního řízení o poskytování ochrany na vynálezy, průmyslové vzory, užité vzory, topografie polovodičových výrobků, ochranné známky, zeměpisná označení a označení původu výrobků a vede příslušné rejstříky o těchto předmětech průmyslových práv; vykonává činnost podle předpisů o patentových zástupcích; získává, zpracovává a zpřístupňuje fond světové patentové literatury; zabezpečuje plnění závazků z mezinárodních smluv z oblasti průmyslového vlastnictví, jichž je Česká republika členem; aktivně se účastní spolupráce s jinými orgány státní správy při prosazování průmyslových práv; spolupracuje s mezinárodními organizacemi a národními úřady jednotlivých států v oblasti průmyslového vlastnictví.

Systém ochrany práv k předmětům průmyslového vlastnictví spočívá tedy v tom, že ke vzniku těchto práv je třeba výroku (rozhodnutí) státního orgánu, kterým je právě Úřad průmyslového vlastnictví. Práva k předmětům průmyslového vlastnictví se zapisují do rejstříků uvedených Úřadem, které jsou veřejně přístupné, a zveřejňují se ve Věstníku Úřadu. Poplatky a úhrady se rozdělují na poplatky za řízení před Úřadem a poplatky související, poplatky za služby Úřadu (patentové a známkové rešerše, objednávky spisů) a úhradu nákladů (náklady vzniklé v souvislosti s poskytováním informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím). Úřad průmyslového vlastnictví sídlí na adrese: Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6 – Bubeneč.

Mezinárodní patentové úřady a organizace

[EUIPO](#) (European Union Intellectual Property Office)

Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) se sídlem v Alicante (Španělsko) je místem pro přihlašování ochranných známek Evropské unie a průmyslových vzorů Společenství. Jedinou přihláškou lze získat ochranu těchto průmyslových práv ve všech zemích Evropské unie. Tuto přihlášku lze u tohoto úřadu podat přímo nebo prostřednictvím národního patentového úřadu. Ochranná známka Evropské unie má jednotnou povahu, tzn. podléhá jedné přihlášce, jednomu řízení před jedním úřadem a jednomu správnímu poplatku. Má stejné účinky ve všech členských zemích Evropské unie, může být zapsána, převedena, opuštěna, zrušena nebo prohlášena za neplatnou pouze pro území celé Evropské unie (s výjimkou licence). Poplatky za podání přihlášky a zápisné poplatky se hradí přímo na účet EUIPO v EUR. Pokud se přihláška podává prostřednictvím národního úřadu, hradí přihlašovatel správní poplatek také svému národnímu úřadu.

[WIPO](#) (World Intellectual Property Organization)

Světová organizace duševního vlastnictví se sídlem v Ženevě plní mimo jiné funkci Mezinárodního úřadu pro přihlašování mezinárodních ochranných známek. Na základě mezinárodních smluv (Madridská dohoda o mezinárodním zápisu ochranných známek a Protokol k této dohodě) je možné podat u tohoto úřadu žádost o mezinárodní zápis ochranné známky. Na základě jediné přihlášky tak lze získat ochranu ve všech smluvních státech Madridské dohody a Protokolu. Mezinárodně přihlášená ochranná známka se zapisuje do mezinárodního rejstříku vedeného Mezinárodním úřadem. Doba platnosti mezinárodní ochranné známky je 10 let a může být obnovována vždy na dalších deset let. Přihlašovatel platí správní poplatky u svého národního úřadu a dále zápisné poplatky v CHF přímo Mezinárodnímu úřadu.

[Evropský patentový úřad](#) (EPO)

Evropský patentový úřad (European Patent Office - EPO) je výkonným subjektem Evropské patentové organizace, která začala fungovat v roce 1977 na základě Evropské patentové úmluvy, jež byla podepsána roku 1973 v Mnichově. Evropský patentový úřad je pověřen zejména k udělování tzv. Evropských patentů. Jeho sídlo je v Mnichově a pobočky má v Haagu, Berlíně a Vídni. Mezi hlavní přednosti evropského patentu patří zejména jeho efektivita. Cestou evropské patentové přihlášky lze získat ochranu technického řešení patentem ve všech smluvních státech Evropské patentové úmluvy. Hodnota uděleného evropského patentu spočívá především v důkladném věcném průzkumu přihlášky před jeho udělením na základě podrobné evropské rešerše, která je zaměřena na jeho novost a vynálezeckou činnost. V současné době má EPO 38 členů, mezi něž patří i Česká republika, a 2 členy přidružené. EPO uděluje evropské patenty, které jsou platné v několika, nebo ve všech členských státech, podle volby přihlašovatele. V každé zemi, pro kterou byl evropský patent udělen, má jeho majitel stejná práva a povinnosti, jako majitel národního patentu. EPO není institucí Evropské unie, ale všechny členské státy EU jsou jeho členy. V budoucnu bude EPO udělovat patenty EU (komunitární patent), které se budou od evropského patentu lišit tím, že již nebude svazkem národních patentů, ale bude jednotný a nedílný. Měla by také odpadnout fáze validace (překlad patentového spisu do úředního jazyka příslušného státu), čímž by se stal patent EU dostupnější.

LITERATURA

ČADA, K. *CHRÁNIT/NECHRÁNIT, to je otázka, alevia, s.r.o., 1 vydání, 2014*

HORÁČEK, ČADA, HAJN *Práva k průmyslovému vlastnictví, 1. vydání, 2005*

HORÁČEK, BISKUPOVÁ, DE KORVER, *Práva na označení a jejich vymáhání, 3. vydání, 2015*

HORÁČEK A KOL. *Zákon o ochranných známkách / Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení / Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, 2. vydání, 2008*

HORÁČEK, MACEK, BISKUPOVÁ *Sbírka správních a soudních rozhodnutí ve věcech průmyslového vlastnictví II. díl, 1.vydání, 2011*

HULMÁK A KOL. *Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014), 1. vydání, 2014*

CHALOUPEK, HARTVICOVÁ A KOL. *Patentový zákon, 1. vydání, 2016*

KARABEC David. *Průmyslová práva a licence. 1. vydání. Praha: Vysoká škola finanční a správní, 2017. 68 s. Edice EDUCOpres. ISBN 978-80-7408-155-2*

TELEC *Pojmové znaky duševního vlastnictví, 1.vydání, 2012*

Internetové zdroje

www.upv.cz – Úřad průmyslového vlastnictví

<http://www.karabec.cz/publikacni-cinnost/> - Advokátní kancelář JUDr. Davida Karabce

www.euipo.europa.eu - Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví

www.epo.org - Evropský patentový úřad

<https://worldwide.espacenet.com/> - databáze Evropského patentového úřadu

www.wipo.int – Světová organizace duševního vlastnictví

<http://www.vpi.int> – Visegrádský patentový institut